

NOVÝ

Peter May

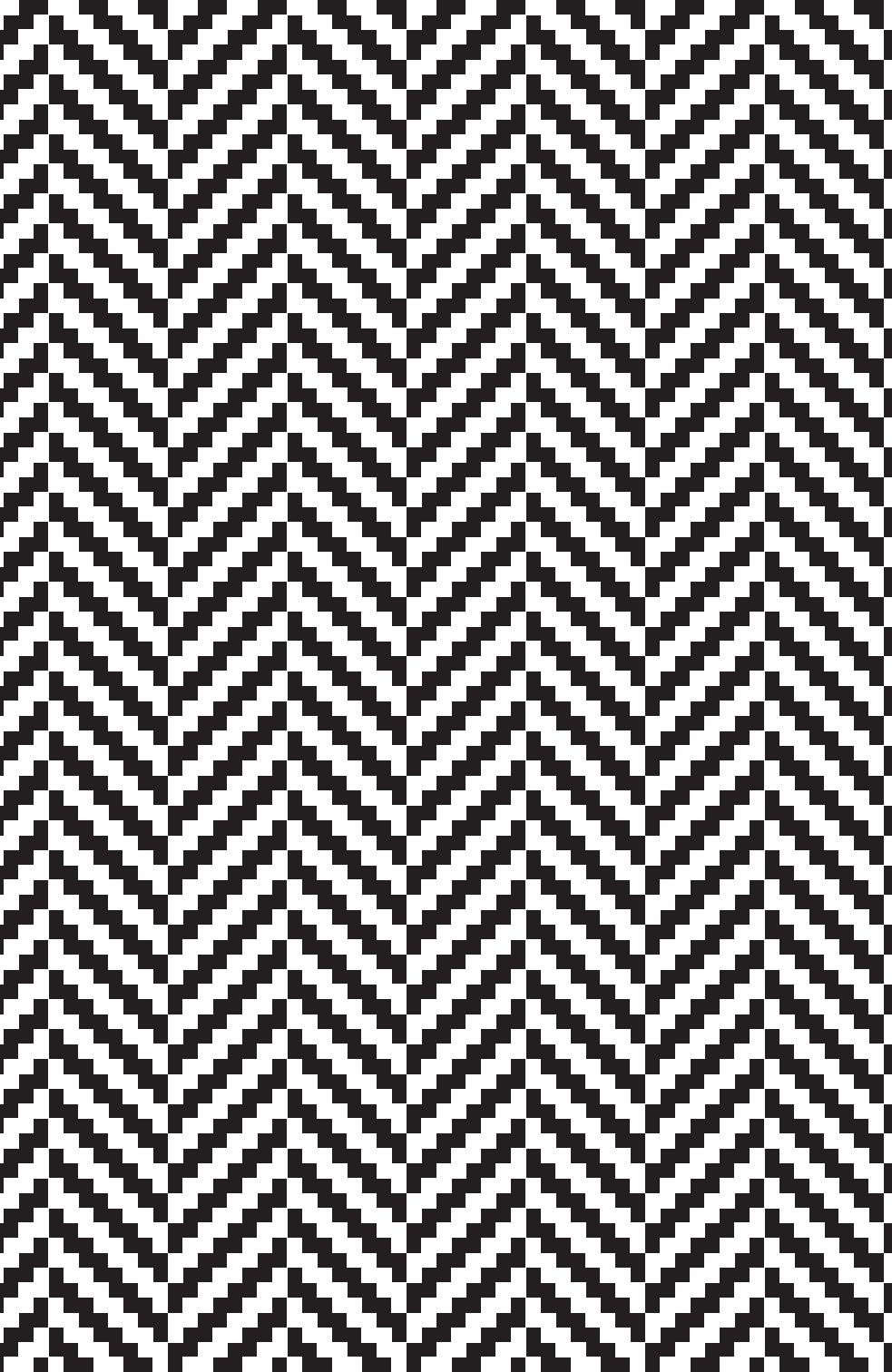
ROMÁN

NESPOUTANÁ
A DRSNÁ KRÁSA
OSTROVA
LEWIS

SE PROLÍNÁ
S OSLNIVÝM SVĚTEM
PAŘÍŽSKÉ
MÓDY

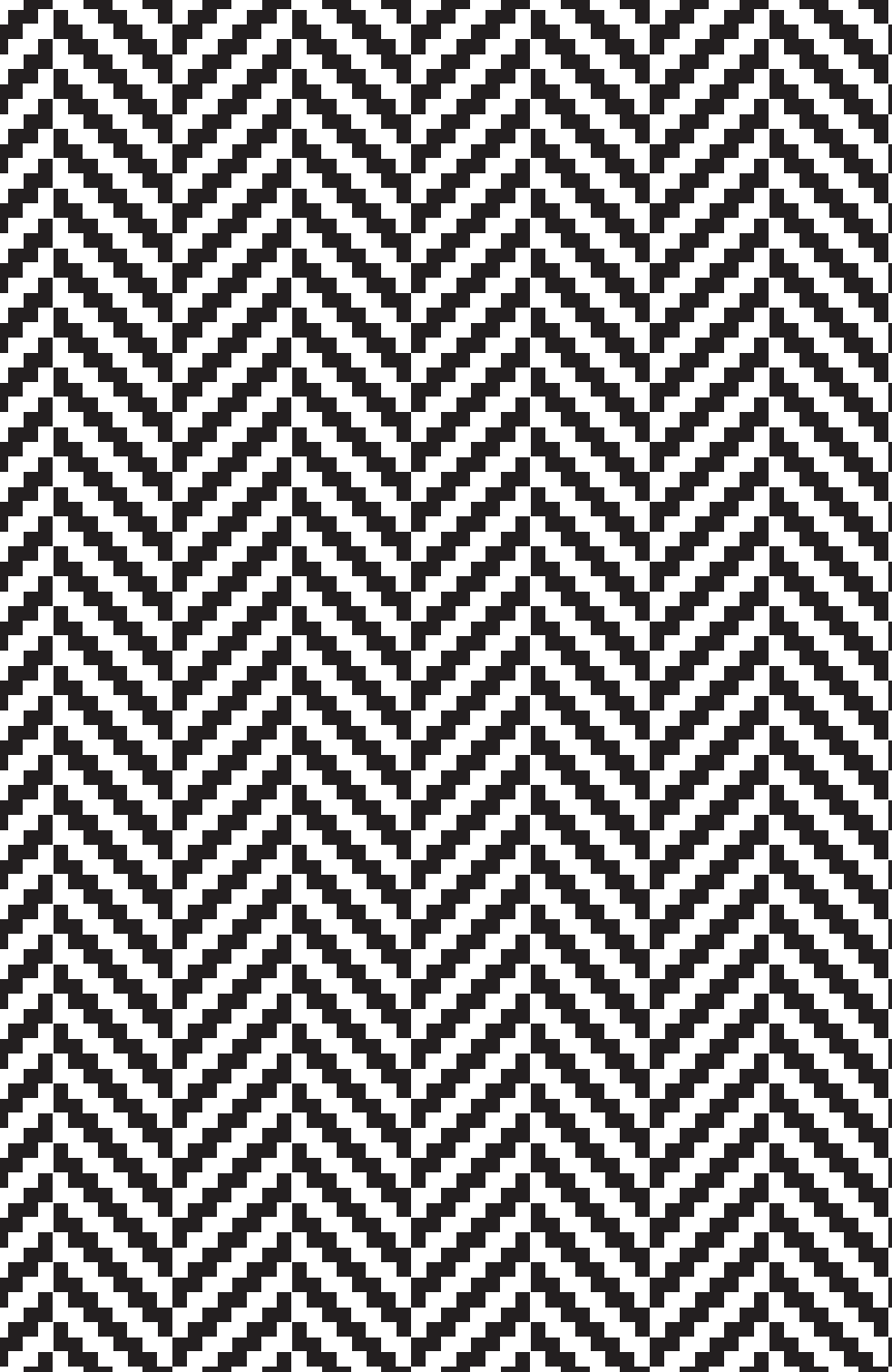
OCHRÁNÍM TĚ

HOST 2019

PETER MAY | OCHRÁNÍM TĚ

BRNO *Peter May* 2019

OCHRÁNÍM TĚ

I'll Keep You Safe

© Peter May, 2018

Map art copyright © Jamie Whyte

Translation © Filip Drlík, 2019

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2019
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-775-1 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-776-8 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-777-5 (Formát MobiPocket)

Věnováno Danielle Dastugueové

HARRIS TWEED je jediná tkanina na světě chráněná výnosem britského parlamentu. V zákoně z roku 1993 je popsána následovně:
„Ručně tkané zboží vyráběné obyvateli ostrovů na Vnějších Hebridách, které se dokončuje na Vnějších Hebridách a tká se z nové stříže ovčí vlny barvené a česané na Vnějších Hebridách.“

VÝSLOVNOST

(hláska „ch“ se vyslovuje jako ve slově „loch“, tedy velice blízko českému „ch“)

GAELŠTINA

Amhuinnsuidhe	<i>Avansúj</i>
Anndra	<i>Aoundra</i>
Bilascleiter	<i>Bilisklejčr</i>
Bodach	<i>Botach</i>
Bothag	<i>Bouheg</i>
Breasclete	<i>Bríasklič</i>
Cianalas	<i>Kýanalas</i>
Cuishader	<i>Kúišádur</i>
Eachan	<i>Jachan</i>
Linshader	<i>Línušádur</i>
Niamh	<i>Nýv</i>
Ranish	<i>Reniš</i>
Róisín	<i>Rošín</i>
Ruairidh	<i>Rúari</i>
Seonag	<i>Šonag</i>
Taigh 'an Fiosaich	<i>Tajenfiséch</i>
Uilleam	<i>Uiliam</i>

FRANCOUZŠTINA

Braqueová	<i>Braková</i>
Faubert	<i>Fóbér</i>
Gilles	<i>Žil</i>

PROLOG

Slyší jen zvonění v uších. Pronikavý tinnitus přehlušuje všechny ostatní zvuky. Chaos, který ji obklopuje, je nereálný, neuchopitelný. Z noční oblohy stále padají hořící úlomky po výbuchu a na betonu kolem leží těla. Přes prostranství se k ní natahují stíny postav prchajících před plameny, mihotají se jako monochromatické obrazy na displeji.

Mezi plameny ještě rozeznává kostru auta a představuje si, že vidí obrysy řidiče i spolujezdce, pořád připoutané k sedadlům. Jak by někdo mohl takový výbuch přežít v celku?

Provoz na Boulevard de Magenta pokračuje dál, bizarně, nevhodně a pomalu, jako řeka srážející se krve. Ve tmě pořád svítí neonové poutače. Poslední chvíle normality zmrazené v čase. Ale naděje, že by ještě mohla zachránit svoje manželství, už je pryč. Protože už s naprostou jistotou a pocitem nekonečné prázdnoty a smutku ví, že její muž je mrtvý.

Poslední hodiny jejich společného života se znovu přehrály v bolestivé, zamlžené vzpomínce. Opravdu se mění lidé kolem nás, nebo se mění jen to, jak je vnímáme? A když už, dá se vlastně říct, že jsme je kdy vůbec znali?

Ke změnám ve vztahu dochází pomalu; nejdříve si jich vůbec nevšimnete. Jako přechod mezi jarem a létem, mezi létem a podzimem. A najednou je zima a vy se můžete jenom ptát, jak vás období úpadku mohlo schvátit tak nenápadně a rychle.

Zima však ještě nepřišla. Vztahy mezi nimi zase tolik neochladly. Ale ve vzduchu bylo cítit jemné mrazení, předzvěst arktického vichru. A když se prodírali mezi davy opouštějícími Parc des Expositions, Niamh se zachvěla, přestože vzduch toho zářijového večera byl pořád jemný a teplý. Přicházející podzim prozrazovalo pouze ubývající denní světlo.

V RER už byla jenom místa ke stání a vlak kloko-
tal při průjezdu severovýchodními předměstími Paříže. Villepinte, Sevran Beaudottes, Aulnay-sous-Bois, místa, kde nikdo nevystupoval ani nenastupoval. Bylo jí úzko z těl, mužských i ženských, která se tísnila kolem ní. Pachy česneku v nakyslém dechu, potu na umělé tkani-
ně, vyčpělého parfému, gelu na vlasy. Snažila se dýchat co nejméně a klouby prstů měla úplně bílé, jak svírala chromový sloupek, aby neupadla při věčném zpomalování a zrychlování kolem stanic.

Ruairidh byl zaklíněný; na jedné straně stál vysoký muž s oranžovým obličejem, namalovaným obočím a nanesenou rtěnkou a na straně druhé byla dívka potetovaná snad na každém viditelném centimetru kůže. Černě obarvené vlasy a piercingy v obličejí vypadaly obstarožně. Goth. Retro. Niamh sledovala, jak si Ruairidh vráží ruku do kapsy a vytahuje svůj iPhone. Jeho obličej na okamžik osvítila obrazovka přístroje a Ruairidh zamračeně sraštil kůži mezi očima. Dlouho jen hleděl na displej, ale potom zničehonic znejistěl, nervózně pohlédl na Niamh a strčil telefon zpátky do kapsy.

V Gare du Nord přišel masivní odliv pasažérů, ale hned po něm se dovnitř z přeplněného nástupiště nahrnula další vlna čerstvých těl. Na tu jeho zvláštní reakci se ho tak mohla zeptat až potom, co vystoupili v Châtelet les Halles. „Nějaké špatné zprávy?“

Podíval se na ni, když vycházeli po schodech na ulici, a opět nakrčil kůži mezi očima. „Jaké špatné zprávy?“

„Ten tvůj e-mail. Nebo to byla textovka?“

„Aha. Tohleto. Ne, to nic.“ Rozpačitě pokrčil rameny. „Zavoláme si taxi?“

Okna Whisky Shopu Paris propouštěla světlo na Place de la Madeleine a okolní stromy vrhaly stíny do přítmní. Uvnitř bylo nepřírozeně jasno. Zavěšené koule ozařovaly bílé stěny a na skleněných policích jantarově žhnuly lahve whisky. Nasládlá vůně prostupovala vzduchem jako parfém. Uvaděčka pod schodištěm si od nich vzala kabáty a dvojice pokračovala k recepci v prvním patře.

Firma Harris Tweed Hebrides pozvala dva mladé ostrovany, kteří měli na starost keltskou kulturní vložku.

Stáli v rohu a plnili místnost zvuky houslí a akordeonu. Atmosféra připomínala whisky a domov. V srdci francouzské metropole působili nezvykle.

Ruairidh si vzal koktejl z whisky, ale Niamh na pití neměla náladu. Pak oba stáli rozpačitě mezi kupci, návrháři a agenty a připadali si podivně cize. Jejich hostitelé byli přece jen pořád i jejich konkurence, přestože se tak sami nevnímali a rádi se s Ranish Tweed podělili o prostor v Première Vision. Vždyť jsou to všichni Skoti, nebo snad ne? Ostrované. Prodávají Hebridy stejně jako jejich tkaninu.

Jen na různých trzích.

Ruairidh opět koukal do telefonu. „Až se vrátíme do hotelu, budu muset ještě zajít do kanceláře YSL.“

„Proč?“ Kolem Niamhina srdce se obtočila chladná mlha.

„Zapomněl jsem parafovat smlouvy,“ řekl. „Centrála je jinak nezpracuje. A zítra na to už nebude čas. Letíme hodně brzo.“ Jako kdyby to nevěděla. Tak či onak mu nevěřila ani slovo. Ruairidh si v průběhu dne zašel na oběd s kupcem z Yves Saint Laurent, nebo jí to alespoň řekl, než ji na stánku nechal samotnou. Byl to důležitý obchod. Jeden z několika, které na letošním pařížském textilním veletrhu uzavřeli. Že by zapomněl parafovat smlouvy? Rozhodla se, že ho vyzkouší.

„Chceš, abych šla s tebou?“

„Ne.“ Odpověděl podezřele rychle. Pokusil se to zamluvit. „Nebude mi to trvat dlouho. Budu hned zpátky.“

Strávili tam tolik času, kolik považovali za zdvořilé, a pak se rozhodli odejít. Už stáli u schodiště, když je piárista zavolal zpátky. „Hele, vy dva, ještě neodchá-

zejte,“ řekl. „Zrovna jsme se chystali losovat tombolu.“ Lístky dostali hned při příchodu. A k tomu se dozvěděli, že majitel vítězného losu taženého z klobouku vyhraje překrásnou fotografickou knihu *From the Land Comes the Cloth* od Iana Lawsona, vizuální vyprávění o tom, jak se barvy a vzory tvídu z Harrisu inspirovaly krajinou už od první chvíle, kdy ostrované tkaninu začali vyrábět. Byla to obrovská, těžká bichle, která se prodávala ve speciálních edicích zhruba za dvě stě eur. Zástupci Harris Tweed Hebrides si očividně přáli, aby skončila v rukou oblíbeného zákazníka, ale ze zdvořilosti museli do soutěže zahrnout všechny hosty.

Proto se také většina přítomných usmívala strojeně, když organizátor z klobouku vytáhl Ruairidhovo číslo. Niamh se svoje rozpaky pokusila zamaskovat a navrhla, aby knihu přenechali dalšímu šťastlivci z následujícího losování. To však samozřejmě všichni odmítli. Niamh s Ruairidhem se tak potom usadili po bocích vyhraného fasciklu, který se stal fyzickou připomínkou bariéry, jež se mezi nimi zdánlivě vytvořila. Ruairidh řekl: „Jsem rád, že si ji nevzali zpátky. Vždycky jsem tu knížku chtěl.“ Mohl si ji koupit už stokrát, ale z nějakého důvodu se k tomu za celou tu dobu nedostal. Nakonec mu ji do rukou přihrála štěstěna. Tatáž štěstěna, která ho za celou hodinu poté opustila.

Když je taxi dovezlo před hotel Crowne Plaza na Place de la République, byla už tma a u chodníku už se začala tvořit noční řada policejních vozidel a antonů. Strážníci v neprůstředných vestách a s automatickými zbraněmi v rukou postávali ve skupinkách a kouřili. V chladném

nočním ovzduší byl cítit kouř a taky tlak rozporuplných emocí nudy a strachu, který je obklopoval jako duchové teroristů i jejich obětí, jejichž krev potřínsila ulice po celé čtvrti. Nedalo se předpovědět, kdy se něco stane. Taková byla životní realita ve Městě světla.

Výtahem do druhého patra vyjeli beze slova. Niamh se pokradmu podívala na svého muže, ale ten byl duchem někde jinde. Někde, kde ona podle všeho už nebyla vítána. Najednou jí připadal starší, vypadal na víc než čtyřicet dva let. Krátké tmavé kadeře kolem spánků protkané šedinami, stíny pod modrýma očima, které se těm jejím v posledních několika týdnech většinou jen vyhýbaly. A ona se trápila bolestivým pocitem ztráty. Co se jim to přihodilo? Celoživotní láska, deset let manželství se jí vypařovaly před očima jako déšť na horkém asfaltu. Přišlo jí to nemožné. Úplně všechno. A o to odhodlaněji se před ním snažila uchránit svoje tajemství. Když jí otvíral dveře do apartmá, všimla si, že tenký balíček v hnědém papíru pořád leží na toaletním stolku, kde ho předtím nechala. Rychle přešla na druhou stranu pokoje a strčila si ho do tašky, aby si ho nemohl všimnout a zeptat se, co v něm je. „Jdu se osprchovat,“ řekl, hodil sako na postel a zamířil rovnou do koupelny.

Cákání tekoucí vody jen zdůrazňovalo ticho v místnosti a její pocit samoty. A proto zapnula televizi, jen aby navodila iluzi života. Normality. Došla k oknu a podívala se na prostranství dole. Hosté seděli u stolů pod rozložitými čtvercovými slunečníky, jedli a pili, nadšeně se bavili. Jemným nočním vzduchem se k ní nesl i smích, který jako by ji káral za její neštěstí. Jakmile Ruairidh vyšel z koupelny zabalený v ručníku, neotoči-

la se. Jen poslouchala, jak se prohrabuje kufrem a hledá čisté tričko a spodní prádlo. Následně zase zmizel v koupelně. Ozvalo se stříkání deodorantu a plácnutí dlaní s vodou po holení o tváře. Když se potom vynořil, ucítla ho. Nakonec se otočila. Právě si natahoval černou polokošili a pročesával si nevysušené vlasy prsty. „Parádíš se pro svou přítelkyni?“ Nedokázala si pomoci.

Zarazil se s rukama zabořenýma do vlasů. Zamračil se, stejně jako dvakrát předtím. „O čem to mluvíš?“

„O Irině.“

„Cože?“ Zatvářil se a řekl to tak nevěřičně, že by mu to skoro i uvěřila.

„Ale no tak, Ruairidhu. Mluvím o Irině Větrovové. Máš s ní poměr už od loňského jara. Když jsi tehdy přijel do Paříže uzavřít dohodu, že jí Ranish dodá tvíd na příští kolekci.“

Málem se jí vysmál. Neznělo to však úplně přesvědčivě. „Irina Větrovová? Ty si myslíš, že s ní mám poměr?“

Niamh věděla, že lidi běžně opakují svá obvinění, když hrají o čas a snaží se vymyslet nějakou odpověď. Ona ji však nepotřebovala slyšet. Místo toho přešla rychle ke skříni, otevřela dveře a dřepa si k trezoru. Původně Ruairidha vůbec konfrontovat nechtěla, ale už se tomu nemohla dál vyhýbat. Vytáhla iPad a otevřela kryt. Čtyřciferným kódem probrala úvodní obrazovku a několika přejetími se dostala k e-mailům. Píchla prstem do obrazovky a přidržela ji před ním.

Přišel k ní s nejistým výrazem, vzal si iPad a prohlédl si displej. Věděla, co čte. Ta slova měla vyrytá v paměti. Sama je přečetla. Opakovaně, několikrát dokola.

Tvůj manžel má poměr s Irinou Větrovovou. Zeptej se ho na to. Pozorně sledovala, jak její muž zareaguje. Zvedl hlavu. Už se nemračil, ale přímo nevraživě šklebil.

„Ježíšikriste, co to má sakra znamenat?“

„Myslím, že je celkem jasné, co to znamená.“ Tak jistá jako na začátku si však už nebyla. On opět sklopil hlavu a nahlas přečetl: „tvuj.dobrodinec.xx@gmail.com?“ Potom se jí podíval do očí. „Kdo to kurva je?“

„To mi řekni ty.“ Okamžitě si uvědomila, jak hloupá a zbytečná reakce to byla, protože to očividně nevěděl. Odhodil její iPad na postel. Vyřízená záležitost.

„Je to úplná kravina, Niamh. Prostě to není pravda. Vůbec nechápu, že tomu věříš.“

„A čemu mám podle tebe věřit? Poslední dobou hrozně tajnůstkáříš. Plánuješ si beze mě schůzky a dostavníčka. A ženuška mezitím čeká v krámku.“

„Proboha, Niamh!“

„Takže to popíráš?“ Uvědomila si, že začíná ječet.

„Že mám poměr s Irinou?“

„Ano!“

„To jsem snad popřel už před chvílí.“

„Tak proč mi někdo psal, že s ní poměr máš?“

„To se asi budeš muset zeptat toho neznámého dobrodince, protože já nemám nejmenší tušení.“ Tvářil se ublíženě. Podíval se na hodinky a řekl: „Musím jít.“

„Kam?“ Otočila se, a když kolem ní procházel, chytila ho za paži. Vykroutil se jí.

„Už jsem ti to říkal.“

„YSL?“

„Ano.“

„Nevěřím ti.“